

XXVI НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ЧАСУ

У притчі, яку проголошують цієї неділі, протиставляються дві добре відомі позиції. Є ті, хто вважає, що достатньо просто сказати Богу «так» на словах, а потім не змінювати свого життя. Навпаки, є й такі, хто спочатку гордовито відмовляє на заклик Господа, але зрештою замислюється й навертається.

Ця притча не лише звертає нашу увагу на наш спосіб поведінки, в якому, можливо, забагато слів і добрих намірів, але ми підводимо в вирішальний момент, а й вчить нас читати історію та не втрачати надії щодо жодної людини, бо в будь-який момент благодать може її перетворити. Це заклик не втрачати надії та не втрачати довіри до Бога.

З іншого боку, маємо порівняння Ісуса, яке й сьогодні зберігає ту саму силу: «Поправді кажу вам: митники та повії випереджають вас на шляху до Царства Божого».

У небі нас чекає чимало несподіванок. Можливо навіть, що люди, які зараз здаються нам далекими від Ісуса, повстануть, щоб захистити нашу справу та заступитися за нас. Але причина цього не в їхніх гріхах, а, як вказує Ісус, у тому, що вони змінили своє життя. Проповідь Івана зворушила їх, вони повірили й навернулися. Адже є одна дуже важлива річ, про яку ми не повинні забувати: коли Бог прощає, Він робить це повністю.

Виправдання передбачає абсолютне відродження: народження нової людини. Коли хтось справді відкривається Богові й повертається до Нього всім серцем, тоді його минуле повністю залишається в руках Божого милосердя.

Святий Павло також застерігає нас від зла, яке спричиняє для спільноти зарозуміла поведінка. Тому він каже: «Не чиніть з заздрості чи для показу, керуйтеся смиренністю й завжди вважайте інших вищими за себе». Перед Богом ми — жебраки, які щодня мають отримувати милостиню з неба. У «Отче наш» ми просимо про хліб на щодень. Цю молитву ми легко промовляємо щодня, але може статися — і це не буде дивно — що ми перестанемо чекати на той хліб, про який просимо. Якщо це трапиться, значить, ми вже вважаємо себе праведними й забули про милосердя, яке щодня нас підтримує.

Тому щодня маємо молитися, щоб бути здатними виконувати волю Божу, і не лише на словах, а й своїми вчинками.

Разом із Марією ми оновлюємо зараз і щодня нашу відповідь Богові, а також просимо усвідомити благодать, яка дається нам у кожну мить, щоб ми могли бути вірними, як Марія, як святі.